

דרש רבא: מאי דכתיב ויבא כל העם להברות את דוד, כתיב להכרות וקרינן להברות, בתחלה - להכרותו, ולבסוף - להברותו.

הרב שלמה פייש

(דברי שלמה ב"ר ישי, סוף סימן ט"ו)

ויובן בזה דבר פלא. דהנה קיי"ל דאין כח לשום אדם לחלוק על התלמוד. ולעולם דברי התלמוד עיקר. (וז"ל הנובי"ת חאה"ע סי' ע"ט, דע תלמידי החביב, ויהיו דברים הללו חקוקים על לוח לבך לזכרון, הכלל הגדול, שאין לכל חכמים שאחר התלמוד רשות לומר דבר נגד התלמוד. והאומר דבר לסתור קוצו של יו"ד מדברי התלמוד, לא ייחשב בכלל חכמי ישראל עכ"ל). ואעפ"כ כשהמסורה חולקת על התלמוד כדאשכחן בדוכתי טובא (אספן הגרע"א ז"ל בגה"ש שבת נ"ה ב' ע"ש) הלכה כהמסורה ולא כהתלמוד. (ועיין שו"ת בנין ציון סי' צ"ח) והיינו, דכיון דמסורת סייג לתורה וכדתנן בפ"ג דאבות מ"ג. וכתב שם הרש"ש וז"ל, שהיא סייג להמתפרצים מחכמים בעיניהם לעשות ט"ס בכה"ק במקום אשר הלשון דחוק לפנייהם לפרשו כפשוטו, או שהוא נגד כללי הדקדוק, או אם נמצא איזו סתירה ממקום למקום, ובפרט בספר דבה"י אשר הוא בעיניהם כעיר פרוצה עכ"ל. הלכך קיימו וקבלו עליהם כל ישראל, שלא לשנות מן המסורה כמלא נימא אפילו במקום שהתלמוד חולק וז"פ.

הרב ראובן מרגליות (מרגליות היס)

י. ודרש רבא מ"ד ויבא כל העם להברות את דוד כתיב להכרות וקרינן להברות כו'. בגה"ש העיר שלפנינו אין כאן קרי וכתב וראה בפ"י הרד"ק (שמואל ב' ג' לה) שם, וע' בספר האשכול להראב"ד הל' סדרי כל השנה (ח"ב ע' ס"ב) ובנחל אשכול שם אות ז, וראה בס' השרשים להרד"ק ערך כרה כו' במלכים ב' ו' (כג) ויכרה להם כרה גדולה ויאכלו וישתו, ובס' המסלות כתב שדרשו להברות בשני מובנים משום שיש בהפסוק הוכחה לשתי הבראות דכתיב ויבא כל העם להברות את דוד לחם בעוד יום, והנה מדפתח שבאו "כל העם" מוכח שאין הכוונה שבאו להגיש לדוד סעודת הבראה כי לזה אין צורך שיבא כל העם, מספיקים לכך אנשי ביתו הקרובים אליו כדכתיב בשמואל ב' י"ב י"ז במות הילד ויקומו "זקני ביתו" עליו להקימו מן הארץ ולא אבה ולא ברה אתם לחם, אם כל העם באו מוכח שהיתה התרגשות והתקוממות של העם נגדו והאי להברות הוא מלשון וברה אותם בחרבותם (יחזקאל כ"ג מ"ז) כלומר להכריתו, אבל סיפא דקרא הרי מפורש דאיירי בסעודת הבראה דכתיב להברות את דוד לחם בעוד יום, וזה שדרש רבא באמרו לפי מה שכתוב בתחילת הפסוק הכוונה להכרות וכאשר קרינן סיפא דקרא היא להברות, זה מורה כי בתחילה בא כל העם להכריתו ולבסוף נתפייסו והבראוהו.

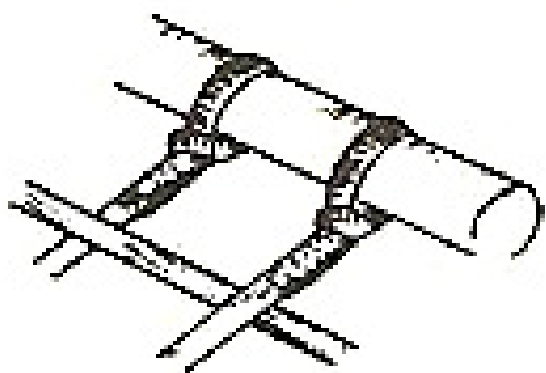
דקדוקי סופרים

כתיב (להכרות) כו' צילקוט כ"י שמואל ב' ג' כתיב [לכרות] וקרינן להכרות בתחילה [לכרות] כו' והוא מלשון וברא אתהן בחרבותם (יחזקאל כ"ג):

דרגש - סירוגו מתוכו, מטה - סירוגה מעל גבה

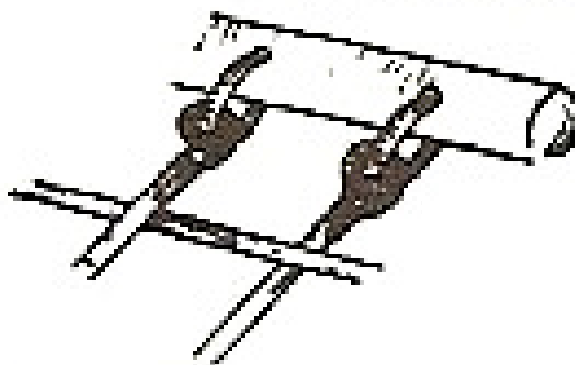
מתוך פירוש הרב שטיינזלץ

פירון מעל גבה



מטה שסירונה
שעליה פונחים המצעות
מעל גבה.

סירוגה מתוכו



מטה שסירונה הוא על ידי
חורים שכתוד המוט עצמו.